

УКРАЇНСЬКА ГРЕКО-КАТОЛИЦЬКА ЦЕРКВА
Верховний Архієпископ Києво-Галицький

Київ,

Вих. ВА 17/290

Блаженніший Любомир –
духовний кобзар новітньої української цивілізації

Дорогі читачі!

Культура східної частини Європейського континенту ще з дохристиянських часів характеризувалася трепетним ставленням до незрячої людини. Навіть більше, Господь послав нам, східним європейцям, таких сліпців, які своїм життям закладали підвалини сучасної європейської цивілізації. Згадаймо незрячого Гомера, який наспівав «Іліаду і Одіссею». Спів цього лірника і пророка став епосом, переживши його час і епоху. Навіть великі полководці з гомерівськими поемами завойовували світ. Це відчуття пошани до особливого духовного зору і голосу невидючої особи пронесла крізь століття наша Батьківщина. Пригадаймо незрячих кобзарів, які оспівували у своїх піснях долю та недолю і були сумлінням свого часу. Недаремно ми називаємо нашого генія Шевченка Кобзарем – він зумів пірнути до глибин української душі і дав нам те, що створило нас як народ на початку нового часу.

Споглядаючи на шлях святості Блаженнішого Любомира, ми бачимо в ньому щось водночас подібне і відмінне. Святий апостол Павло каже: «Сила Божа проявляється в немочі» (пор. II Кор. 12, 9). Цей великий муж Церкви, втративши фізичний зір, наче ще ширше відкрив зіниці своїх духовних очей. Коли він заходив чи то в Папський апостольський палац, чи у Верховну Раду України, чи в університет Києва або Львова, чи в будь-яке інше громадське місце – усі вставали. Варто йому було тільки прийти і сісти – уже всі

все зрозуміли. Святість нашого Любомира дуже цікаво оспівав нам Тарас Шевченко:

*Перебендя, старий, сліпий, –
Хто його не знає?
Він усюди вештається
Та на кобзі грає.
А хто грає, того знають
І дякують люде:
Він їм тугу розганяє,
Хоть сам світом нудить...*

*Отакий-то Перебендя,
Старий і химерний,
Заспіває весільної,
А на журбу зверне.*

Чи можна краще оспівати святість кобзаря нової незалежної України? Ми відчуваємо, що та кобза, на якій грав Блаженніший Любомир – це душа кожного з нас, кожного українця, незалежно від релігії, конфесії, місця проживання, мови... Він своїм бархатистим баритоном міг зачепити такі низькі реєстри людських сердець, що здригалися навіть ті, які його не бачили, але чули: у Луганську, Донецьку, Сімферополі та в інших місцевостях України й за кордоном. Цей наш химерний український Перебендя залишив нам сучасний національний епос, який складається з його мудрих повчань і численних дотепів. Кобзарський спів Блаженнішого Любомира ми ще довго намагатимемося почути і зрозуміти через його аудіокниги, фільми, звернення і навіть його блоги в Інтернеті.

Він, Любомир, залишає нам у спадок підвалину повітряної християнської української цивілізації, яку нам усім Господь Бог доручає зібрати, розвинути, нею жити і на ній будувати вільну й незалежну Україну. Він був нашим патріархом. Правда, сьогодні є різні патріархи: хтось уподібнюється до державного чиновника, хтось до «вірнопідданого» служачки, хтось до олігарха. А нашого Блаженнішого Любомира Дух Святий уподібнив до дивного й химерного Перебенді-кобзаря сучасності. Тому ми вже відчуваємо, що «його пісня, його дума не вмре, не загине». Вона вже його пережила, вона вже стала історією, але наші серця і душі продовжують співати, як кобза, коли чуємо його голос.

Світлої пам'яті Блаженніший Любомир, як добрий батько для своїх дітей, залишив нам унікальний скарб свого слова, свого прикладу та своєї духовності у книжці «Учителю, іду за Тобою». Тут зібрані його, як він любив зі скромності казати, думки до проповідей. Однак кожна його думка вражає найчествіших, пронизує аж до глибин людської душі. У цьому виданні своїм словом Блаженніший Любомир закликає піти за Божественним Учителем, як пішли колись за Ним учні, і їм було добре. «Учителю, іду за Тобою» – це слова, які має промовити та втілити в життя кожен із нас, як утілив їх у життя наш святець. Його відхід до вічності став останнім кроком на дорозі до Учителя, якого Любомир полюбив усім серцем і до любові якого всіх закликав.

Наш батьку Любомире, наш Перебенде, вслухаючись у твій голос і виграючи твою думу в наших серцях, ми сьогодні з тобою плачемо і сумуємо, але водночас радіємо. Ми плачемо, бо ти відійшов від нас і не зможеш уже в притаманний тобі спосіб до кожного із нас усміхнутися і нас поблагословити. Але ми радіємо, бо бачимо, як Господь Бог починає тебе прославляти. Тебе тепер починають слухати ті, які вчора ще не чули. Через твоє слово, твою думу, молитву і твоє благословення воскресає сьогодні українське серце. Ми бажаємо назвати твій український епос, як підвалину нової цивілізації в Україні, твоїм іменем. Хочемо, щоб наша Україна мала ім'я ЛЮБОВІ й МИРУ. Ми любимо тебе, наш батьку. Любов ніколи не вмирає, тому наш особистий, духовний зв'язок із тобою ніколи не перерветься. Ми знаємо, що поруч із тобою ми завжди будемо в мирі. А ти на небі, як молільник за нашу Церкву і український народ, сам станеш посередником дії Духа Святого, який зішле мир Україні й оновить лице нашої землі. Ти любив мир, жив у мирі і тихо, з миром упокоївся в Бозі. Спочивай у мирі. Ми ж у мирі й любові йтимемо разом із тобою за нашим Божественним Учителем Христом.

Благословення Господнє на вас!

